

det overordentlig sørgeligt for disse, men det er lige saa galt, og jeg er tilbøjelig til at tro, at det paa visse Maader er værre for de ugifte, at de ingen Understøttelse kan faa, og navnlig at de ikke kan komme i Arbejde. Forholdet er nemlig det, at mange af dem er blevet arbejdsløse umiddelbart efter deres 4—5-aarige Læretid, og nu ved jo alle, som kender Læreforholdene i Haandværksfag og Industri, at i de allerfleste Tilfælde er det først, naar man har udstaaet den reglementerede Læretid, at man for Alvor skal til at dygtiggøre sig i sit Fag, men disse Mennesker er altsaa fuldkommen afskaaret herfra, de kan ikke faa Arbejde nogetsteds. Porten er lukket for dem overalt, saa at den Tid, de skulde anvende til at dygtiggøre sig, saaledes at de blev i Stand til at klare sig i Kampen for Tilværelsen, smuldrer bort for dem, bliver til intet. De taber Troen paa sig selv og taber Tilliden til, at det Styre, vi lever under, virkelig har for Øje, at ogsaa disse Mennesker har Krav paa Beskyttelse, Krav paa at blive stillet saaledes, at de kan have Haab om, naar de bliver ældre, at tjene deres Udkomme ved det Arbejde, som de nu en Gang har valgt. Derfor vil jeg henstille til den højtærede Indenrigsminister, som dog maa have nogen Forstaaelse af, hvad Ungdommen med Rette kan kræve, eftersom han vel hele sit Liv har viet al den Tid, som ikke er gaaet med til Politik, til at være Lærer for Ungdommen, at have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold. Jeg ved af egen Erfaring, hvad det betyder at gaa arbejdsløs i en lang Periode — dog ikke saa lange Perioder, som mange unge Mænd nu maa gaa.

Naar man har diskuteret Socialdemokratiets Stilling, har man sagt, at vi har ingen Veje anvist til at klare sig igennem Vanskelighederne, men det er urigtigt. Socialdemokratiet har Gang paa Gang peget paa Foranstaltninger, som kunde og burde træffes, og som utvivlsomt, hvis de var blevet iværksat, vilde have ført til, at vi var kommet over det døde Punkt, og at vi efterhaanden arbejdede os ud af Krisen. Som jeg allerede har sagt, er Krisen i vort Land ikke en Følge af, at Markedet udenfor Rigets Grænser er lukket for os, men til Dels, fordi vi ikke har forbeholdt vor Produktion vort eget hjemlige Marked. Der er Gang paa Gang henvist til, at der burde foretages fornuftige Importreguleringer. Jeg er ikke saa sangvinsk at tro, at vi alene ad den Vej vilde kunne klare Vanskelighederne. Men havde man fulgt Valutaraadets Indstilling af 1920 i det væsentlige — den burde have været suppleret —, saa vilde

adskilligt have set anderledes ud end nu. Man har indvendt imod Importregulering, at den vilde være ensbetydende med en væsentlig Fordyrelse af Varerne. Jeg vil hertil sige, at det er ganske afgjort, at ingen vilde kunne tænke sig at gaa med til en Importregulering uden samtidig Kontrol med de Virksomheder, som ad den Vej blev beskyttet. Det ligger i Sagens Natur, at man ikke kan lukke af for Varer fra Udlandet med det Resultat, at visse industridrivende her i Landet kunde benytte sig af Situationen og berige sig ved den Foranstaltning, Staten havde truffet i det heles Interesse, men der vilde heller ikke være det fjerneste i Vejen for, at en saadan Kontrol kunde føres, og jeg ved, at Industrien selv har erkendt, at en saadan Kontrol burde føres, og jeg føler mig overbevist om, at Industrien, hvis den havde Valget imellem ingen Regulering at kunne faa eller at tage Reguleringen og gaa med til en Kontrol, der blev ført saaledes, at ingen havde Grund til at beklage sig over det Indseende, der da var med Virksomheden, vilde vælge det sidste. Der burde ogsaa have været ført Kontrol med de Valutaspekulationer, der er foregaaet her i Landet. Den danske Kronens lave Standard paa et vist Tidspunkt var aldeles ikke alene en Følge af Handelsbalancen, men ogsaa af de Manipulationer, der blev foretaget af Valutaspekulanter. Det burde have været forhindret. Nationen burde have haft Indseende med den Maade, hvorpaa man har spekuleret i udenlandsk Valuta. Der er sket uhyre Opkøb af tyske Mark, og nu kan enhver se, at hver eneste Øre, der er anbragt i Mark, og som ikke er blevet omsat i Varer, er tabt, praktisk talt. Hvor mange Millioner danske Kroner, der er vandret ud ad den Vej, uden at vi har faaet det ringeste for dem, lader sig maaske aldrig opgøre, men jeg har ladet mig fortælle som aldeles sikkert — jeg har det fra Bankkredse —, at saa sent som for blot nogle Maaneder siden har man spekuleret saaledes i tysk Valuta, at en meget væsentlig Del af den Eksport af Kvæg og Heste, der har fundet Sted til Tyskland, er betalt med tyske Mark, som man har gemt i Haabet om, at de skulde blive mere værd. Og paa det Tidspunkt, da de Oplysninger, jeg har derom, blev givet mig, var Forholdet det, at Halvdelen var tabt. Hvis man altsaa paa det Tidspunkt havde solgt en Ko til Tyskland for 600 Kr., fik man i Virkeligheden kun 300 Kr. for den, og hvis man ikke havde realiseret Pengene netop paa det Tidspunkt, jeg her nævner, men havde haft dem den Dag i Dag, vilde Resultatet være, at en